

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 8

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 295

Σεπτέμβριος - September 2004

Η ΔΕΣΠΟΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΚΝΗΡΙΑΣ

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Εἶχαμε κατ' ἐπανάληψη γράψει, ἀπὸ τὴν ἴδια θέση τοῦ Περιοδικοῦ μας, ὅτι ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τῆς «Ἰνδίκτου», ὅπως τὴν ὀνομάζει καὶ σήμερα ἡ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα τῶν Βυζαντινῶν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴθισται, σέ κάθε ἀρχὴ –πόσο μᾶλλον ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ ξεκίνημα ἐνός ὀλοκληροῦ καινούργιου χρόνου– νά κάνουμε σκέψεις καὶ ἐκτιμήσεις ὡς πρὸς τὰ «πεπραγμένα», τὰ «παραλειπόμενα», ἢ ἀκόμη καὶ τὰ «ἀνολοκλήρωτα», ἀπὸ τὸν ἀχανῆ καὶ ἀφανῆ χῶρο «καθηκόντων» καὶ «ἐπιθυμιῶν», σκεφθῆκαμε νά γράψουμε τούτη τὴ φορά κάποιες σκέψεις σχετικὰ μὲ τὸ κυριώτερο ἴσως «ἐμπόδιο» ποῦ εὐθύνεται γιὰ τὰ ἐκάστοτε «ἀπραγματοποιήτα».

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρχαία ρῆσι «ἀργία μήτηρ πάσης κακίας» παραπέμπει πάντα στὴν ὀκνηρία (ἀργία), μιά δύναμη ποῦ, ἂν καὶ εἶναι τελείως «ἄδεια» ἀπὸ περιεχόμενο, ἐν τούτοις κατορθώνει νά δυναστεύει τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, τολμήσαμε νά τὴν χαρακτηρίσουμε **δεσπόζουσα** δύναμη, ἐπιγράφοντας τὸ σημερινὸ ἄρθρο μας «Ἡ δεσποτεία τῆς ὀκνηρίας», δηλαδή ἡ παντοδυναμία τῆς τεμπελιάς!

Χαρακτηρίζοντας ὅμως «παντοδυναμία» τὴν περίεργη δύναμη τῆς τεμπελιάς, ξέρομε ὅτι ἀσφαλῶς δέν κυριολεκτοῦμε. Γιατί «παντοδυναμία» ἔχει βέβαια μόνον ὁ Θεός. Τὴν δύναμη τῆς τεμπελιάς τὴν μετροῦμε πάντως μὲ τὴν «ποικιλία» ποῦ παρουσιάζει στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, ἀτομικὴ ἢ συλλογικὴ, ἀδιακρίτως.

Τὴν ἐν λόγῳ ποικιλία θά τὴν ἀναγνωρίσουμε, καὶ ἂν ἔχουμε φιλότιμο θά τὴν «φοβηθοῦμε», γιὰ νά ἀποφύγουμε τοῦλάχιστον κάποιες «περιπτώσεις» ὀκνηρίας, ἀκόμη καὶ μόνον γιὰ νά μὴ μᾶς «ἐκθέτουν» στὰ μάτια τῶν πολλῶν, ἢ ἔστω τῶν ὀλίγων καὶ τῶν νουνεχῶν.

Γιὰ νά βάλομε τὰ πράγματα σέ μιά σειρά, θά

THE DOMINANCE OF LAZINESS

By Archbishop Stylianos of Australia

We have repeatedly stated in this column of our magazine that September is the start of the ecclesiastical year, known by the Byzantine term 'Indictos' even to this day.

It is customary at the beginning of something new – how much more so before the beginning of an entire new year – to consider and evaluate certain **occurrences, omissions** or even **incomplete** projects from the vast yet invisible field of **duties** and **desires**. We therefore felt we could write just a few thoughts this time concerning perhaps the greatest obstacle that hinders us from completing what we should do.

The ancient saying that '**idleness is the mother of all evil**' refers to laziness, a force which is totally devoid of content, yet nonetheless manages to rule human life. For this reason, we boldly described it as an **all-powerful** force in naming this article 'The Dominance of Laziness'.

In describing the curious force of laziness as 'all-powerful', we are not of course speaking literally. For, only God is all-powerful. However we can still measure the power of laziness through the sheer **variety** that it presents in our lives, whether on an individual or collective level. We shall recognize this variety and, if we are honest, we will 'shun' it, in order to avoid at least certain instances of laziness, even if only to save ourselves from being 'exposed' in the eyes of many, or else of the few who are reasonable.

To begin with, we should recall that fields of study that are not part of the so-called humanities – such as the 'economy' first and foremost, which has to do with numbers – measure all things according to 'costs' and 'profit' on a purely **material** basis. A basic precept of economics, as those who specialise in this

θυμήσουμε ότι ακόμη και στον χώρο των «θετικών» επιστημών, δηλαδή εκείνων των μελετών που σταθμίζουν τα πάντα με μέτρο την «δαπάνη» και το «κέρδος» σε καθαρά **ύλικό** επίπεδο, είναι πρωτίστως ή λεγομένη «οικονομία», με την έννοια της μελέτης των αριθμών.

Βασική λοιπόν αρχή της οικονομίας είναι –όπως γνωρίζουν οι ειδικοί– το **ἀξίωμα** της «**ήσσανος ἐνεργείας**». Δηλαδή, τό να καταβάλλεις όσο γίνεται λιγότερο **κόπο**, πετυχαίνοντας όσο γίνεται μεγαλύτερο **κέρδος**!

Ἄν τώρα μεταφέρουμε αυτό τό ἀξίωμα των Οικονομολόγων ἢ τῆς «Ἀριθμομετρίας», ὡς **κανόνα** δράσεως, σε ὅλους τούς τομείς τῆς ζωῆς, τότε καταλήγουμε αὐτομάτως στον κλασσικό τύπο τοῦ τεμπέλη, ὅπως τόν θυμάται ὁ γράφων ἀπό ἕνα σατυρικό ποιηματάκι πού εἶχε πει φίλος καί συμμαθητής του, σε σχολική γιορτή τοῦ Δημοτικού:

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

«Δέν ἔχω κέφι γιά δουλειά
πάλι μέ δέρνει ἡ τεμπελιά
καί κείτομαι στό στῶμα.
Νοιώθω τό σώμα μου βαρῦ
καί ὅλη ἡ γῆ δέν μέ χωρεῖ
καί ὁ οὐρανός ἀκόμα».

Ἐστερα ἀπ' αὐτή τήν ἰλαροτραγική περιγραφή τοῦ ὀκνηροῦ ἀνθρώπου, ὅπως τόν ἔχει σατυρίσει μέ τό πιό πάνω πνευματωδέστατο καί γι' αὐτό ἀκριβῶς διδακτικώτατο ποιηματάκι ἡ Λογοτεχνία, ἄς περάσουμε τώρα στον **ἠθικό** καί **κοινωνικό** τομέα, γιά νά διαπιστώσουμε μέ μιά σύντομη «φαινομενολογική» ἀνάλυση τίς **μορφές** τεμπελιάς πού ὑπονομεύουν τήν **ὕγεια**, τήν **εἰρήνη**, τήν **πρόοδο** καί τήν **εὐτυχία** τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Ἄς δοῦμε λοιπόν τά πιό βασικά ἐπί τοῦ θέματος.

Ἡ πρώτη μορφή τεμπελιάς πρέπει νά εἶναι ἡ ἀπροθυμία νά «**σκεφθεῖ**», δηλαδή νά «**συλλογισθεῖ**» ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος. Ἄντ' αὐτοῦ, σπεύδει σε «ἐνέργειες», δηλαδή σε «πράξεις», πού ὅταν εἶναι «ἀ-περίσκεπτες» τόν φέρουν ἐκ τῶν ὑστέρων σε δύσκολη θέση. Γιατί, ἀπλούστατα, δέν μπορεῖ νά τίς δικαιολογήσει!

Μιά τέτοια περίπτωση –ἀπό τίς πιό ἐπικίνδυνες– εἶναι ὅταν ἀνοίγει κάποιος τό στόμα του καί μιλά, χωρίς προηγουμένως νά ἔχει «λειτουργήσει» τό μυαλό του. Δικαιολογημένο λοιπόν τό λαϊκό: «Πρίν νά μιλήσεις, βούτα τήν γλῶσσα στό μυαλό!»

Αὐτή τήν γενικευμένη νωθρότητα γιά «σκέψη» τήν περιέγραφε, στό μεταπτυχιακό μαθημά του, μέγας σύγχρονος Γερμανός Φιλόσοφος, λέγοντας ἀπλῶς ὅτι «ἡ **σκέψη** καί ὁ **στοχασμός** δέν εἶναι εὐχάριστη ἀπασχόληση. Πολύ πιό εὐχάριστα **ὀδηγοῦμε** τό αὐτοκίνητό μας, παρά **σκεφτόμαστε!**».

field know, is the principle of 'the least expenditure of energy'. That is to say, using the least amount of **effort** in order to gain the greatest amount of **profit!**

If we then transfer this principle of economics or arithmetic as a **rule** of action in all fields of life, we arrive automatically at the classic case of the loafer, just as the writer remembers from a satirical little poem read by his friend and fellow student during a Primary School event:

The Loafer

'I have no desire for work
laziness makes me feel dead
as I lay about on my bed.
I feel my body so heavy
all of earth cannot fit me
not even the sky above!'

Following the hilariously tragic description of the lazy person, as encapsulated in the above satirical and witty (and for that reason, didactic) children's poem, let us now turn to the **ethical** and **social** dimensions, so as to make a brief 'phenomenological' analysis of the **types** of laziness which undermine the health, peace, progress and happiness of modern man.

Let us see the basic aspects of the topic.

The first type of laziness must be the unwillingness of modern man to '**think**' or '**reason**'. Instead, he 'un-thinkingly' carries out certain actions which subsequently place him in a difficult position. Simply because he cannot justify them! One such example – and among the most dangerous – is when we open our mouth and speak, without first of all using our mind. The saying '*Before speaking, dip your tongue into your brain*' is therefore justified!

This generalised slothfulness with regard to 'thinking' was described by a great contemporary German philosopher in his postgraduate classes, who simply declared: "**Thought** and **reflection** are not pleasant pastimes. We derive much more pleasure from **driving** our car than from **thinking!**"

Yet, in order to be clearer about what we mean when we use the terms 'thought' and 'reflection' as a function of the brain, we could say that this process seeks to identify in each instance two basic things: **causes**, on the one hand, and **consequences** on the other.

So 'thinking' and 'reflecting' are not merely day-dreaming or musing. For, while these two kinds of thought processes are normally quite 'pleasant', they are at the same time totally 'irresponsible'! They therefore produce no 'spiritual fruit' which can benefit us in our lives. Perhaps the only 'benefit' in this case would be the 'inner relief' they can provide, like

Πάντως, γιά νά κάνουμε κάπως σαφέστερο και περισσότερο κατανοητό τό τί έννοούμε μέ τήν λειτουργία τοῦ μυαλοῦ πού ὀνομάζουμε «σκέψη» ἢ «στοχασμό», θά πρέπει νά πούμε ὅτι αὐτή ἡ διαδικασία ἀποβλέπει στό νά διαπιστώσει, σέ κάθε θέμα δύο βασικά πράγματα: τίς «αἰτίες» ἀπό τό ἕνα μέρος, καί τίς «συνέπειες» ἀπό τό ἄλλο.

Ἐπομένως, «σκέψη» καί «στοχασμός» δέν εἶναι ἡ ἀπλή «ὄνειροπόληση», ἢ «ὁ ρεμβασμός». Γιατί αὐτές οἱ δύο μορφές τοῦ λογισμοῦ εἶναι μέν τίς πῖο πολλές φορές ἀρκετά «εὐχάριστες», ἀλλά συγχρόνως εἶναι καί τελείως «ἀνεύθυνες»! Γι' αὐτό δέν ἀφήνουν κανένα γόνιμο «πνευματικό καρπό» πού μπορεῖ νά ὠφελήσει τήν ζωή μας. Ἡ μόνη ἴσως «ὠφέλεια» ἐν προκειμένῳ, θά μπορούσε νά θεωρηθεῖ ἡ «ψυχική ἀνακούφιση», μιά δηλαδή στιγμιαία «ἀνάσα», μέσα στό θολό τοπίο τοῦ ἄχαρου εἰκοσιτετράωρου.

Σχετική μέ τήν περιγραφείσα μορφή ὀκνηρίας εἶναι καί ἡ ἀπροθυμία νά διαβάζει **κείμενα** καί **βιβλία** ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Εἶναι ἀντιθέτως γνωστό, ὅτι προτιμᾷ νά κάθεται καί νά «ἀποχαυνώνεται» μπροστά στήν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως, δεχόμενος παθητικά ὅ,τι τοῦ σερβίρουν, χωρίς νά ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔτσι ἔχει παραδοθεῖ «ἀμαχητί» στόν **μονόδρομο**, δηλ. τόν ἔντονο **ἐπηρεασμό** τοῦ «μαγικοῦ κουτιοῦ». Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ λόγος πού ἔχει ἐπικρατήσει ὡς κυρίαρχο σύνθημα στίς μέρες μας τό σλόγκαν «**μιά εἰκόνα, χίλιες λέξεις**».

Εὐκολα μπορεῖ νά διαπιστώσει κανεῖς ὅτι, ἀπ' ὅσα ἐκθέσαμε πῖο πάνω γιά τίς **δύο** κυριώτερες μορφές σύγχρονης «γενικῆς ὀκνηρίας», ὡς ἐπακόλουθο προκύπτει μιά ψυχολογία **λανθάνουσας**, δηλαδή ἀνομολόγητης δυσφορίας ἕως ἐχθρότητας, πρὸς τήν **ὀμιλία** καί τὰ **λόγια**:

Βαριέται κανεῖς νά **μιλήσει** ἐκτενῶς γιά κάποιο θέμα (ἐκτός ἐάν πρόκειται γιά κουτσομπολιό)!

Ἐπίσης βαριέται νά **ἀκούσει** μιά ὑπεύθυνη ἀναφορά ἢ πληροφόρηση, ὅταν αὐτή σχολιάζει οὐσιαστικές λεπτομέρειες γιά μιά ὑπόθεση πού πρέπει νά γνωρίζει κάθε «**ἐνδιαφερόμενος**».

Ἄλλά αὐτά τὰ εἶδη «βαριεστιμάρων» τὰ **συγκεφαλαιώνει** καί τὰ **ξεπερνάει** μιά ἀκόμη πῖο ἐπικίνδυνη μορφή τεμπελιάς: τό ὅτι ἡ σημερινός ἄνθρωπος δέν ἔχει καμμιά προθυμία νά ἀναλάβει **εὐθύνες**! Γι' αὐτό, κουράζεται νά **κρίνει**, νά **συγκρίνει** καί νά **προ-τείνει**.

Ἔτσι ὅμως ἡ ζωή τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καταντᾷ πολλές φορές ὄχι ἀπλῶς **πληκτική**. Γίνεται **ἀνούσια** καί χωρίς περιεχόμενο. Μιά τέτοια ζωή «**ξοδεύει**» ἀπλῶς, χωρίς νά «**προσφέρει**» ἀπολύτως τίποτε. Καί εἶναι σάν νά μήν ἔζησε ποτέ ὁ **τεμπέλης**, ὁ **ἀνεύθυνος**, ὁ **ἀδιάφορος**...

a breathing space, amidst the turbulent landscape of a relentless day.

Related to the mentioned type of laziness is the modern person's reluctance to read **documents** and **books**. On the contrary, it is widely known that we prefer to sit 'sluggishly' in front of TV screens, passively waiting for whatever others decide to serve us, without realizing that we have in this way given in 'without a fight' to the **one-way** street, i.e. the strong **influence**, of the 'magic box'. This is the reason why the main slogan of our times is 'a picture tells a thousand words'.

From what has already been said, one can easily see that **both** the major forms of 'general laziness' today lead to a psychology of **underlying** or unadmitted unease, if not enmity, towards the **spoken** and **written** word:

One often cannot be bothered to **speak** thoroughly about a topic (unless gossip is involved!). One also cannot bother to **listen** to a responsible report or piece of information containing comments on substantial details about a matter that we should know.

However these forms are **summed up** and **surpassed** by another more dangerous kind of laziness: today's man or woman has no willingness to take **responsibility**! For this reason, they do not tire themselves by **evaluating**, **comparing** or **making proposals**.

In this way, though, our modern life on many occasions becomes not only **dull**. It becomes **tasteless** and empty. Such a life is simply 'spent' without **contributing** absolutely anything. And then it is as if the **loafer**, the **irresponsible** and the **unconcerned** had never lived...

His Eminence Archbishop Stylianos, and His Grace Bishop Seraphim, with staff and students at the St. Andrew's Greek Orthodox Theological College annual retreat.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

THEOLOGICAL COLLEGE RETREAT 2004

This year's annual retreat for St Andrew's Greek Orthodox Theological College was held 20-22 August at the Salvation Army Retreat Centre, Collaroy Beach, located a little over an hour north of Sydney. The theme chosen this year dealt with the issue of missiology and focused on Christ's words: "Go therefore and make disciples of all nations, baptising them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teaching them to obey everything that I have commanded you. And remember, I am with you always, to the end of the age (Matt 28: 19-20).

The three day program was well organised by the senior students who ensured that no time went to waste. Upon arriving at the centre, everyone had the delight in hearing the first speaker, Dr Alexander Kariotoglou, a lecturer of St Andrew's Theological College. Dr Kariotoglou's paper concentrated mainly on the character of the Orthodox mission in the modern world. He stated how a spirit of *diakonia* and prayer is required in both theology and missiology. He mentioned how, with mission work, our first priority is to set up an altar table, and only once this has been done do we move onto establishing a classroom environment. He went on stating how true missionary workers must 'empty' themselves (*kenosis*) of their

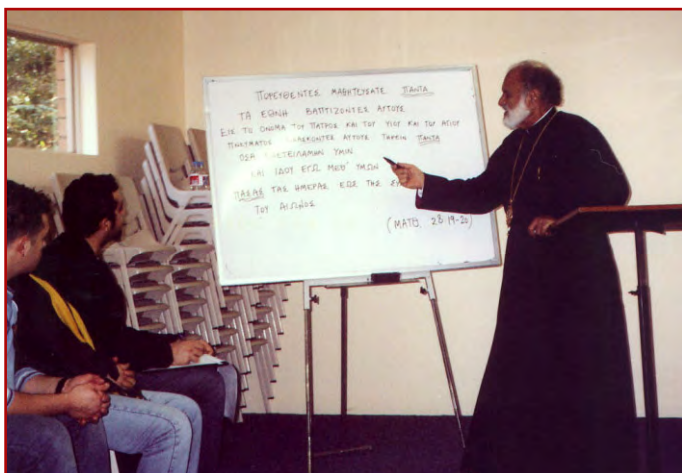
own ideologies and become one with the local culture. The role of mission workers is not to replace the local customs of a particular place with those of their homeland. A true mission worker is one who brings the light of Orthodoxy to a nation, while still allowing the locals to keep hold of their traditions and customs.

The next day everyone rose early in order to participate in the Divine Liturgy that was celebrated by Fr Panagiotis Protopsaltis, a College graduate. The second presentation followed and this was delivered by Mr Vasilios Adrahtas, another lecturer at St Andrew's Theological College. Mr Adrahtas emphasised that our theology has to be relevant to all people and since it is addressed to a global audience it therefore has to be convincing to all. He stated how theology is both personal and communal, is of the Church, is done through history, is seen as charisma and is done sincerely as an articulation of one's faith.

The retreat program was further enriched by the presence of the Dean, His Eminence Archbishop Stylianos, who was accompanied by the Sub-Dean, His Grace Bishop Seraphim. His Eminence gave a brief address and referred briefly to Mathew 28:19-20. He emphasised how the phrase *make disciples* (Gk. μαθητεύσατε) does not simply mean "make followers", but more so carries the responsibility to make disciples who will follow their leader (Jesus Christ) and identify themselves with Him.

The participants also had time to participate in outdoor activities and recreational events such as soccer, an 8metre swing and archery. The beach was only a short walk for those who were brave enough to go for a swim.

Overall, the retreat was a good chance for staff and students to relax and enjoy each other's company and to engage in fruitful theological discussions. It was indeed an invaluable opportunity to temporarily escape the daily routine of study life and spend some time in reflection and prayer.

His Eminence Archbishop Stylianos, Dean of St Andrew's Greek Orthodox Theological College addressing the students at their Annual Retreat (20-22 - 2004).

Peter Karalis

Student of St Andrew's Greek Orthodox Theological College

VISIONS OF THE INVISIBLE

(Part I)

by Philip Kariatlis

A basic tenet of the Christian faith claims that God is not only 'invisible' but also "impalpable, uncircumscribed, incomprehensible and unfathomable."¹ Many Biblical texts explicitly state that no human person will ever be able to behold the face of God and survive. For this reason the Old Testament, for example describes Moses on the cloud covered mountaintop only able to see the 'back' of God but not His face (Ex 33:23)². Many New Testament texts also refer to the unknowability and invisibility of God. In the Gospel of St John, for example we read that "**no man has seen God at any time**" (1Jn 4:12) and the Pastoral epistles speak of God as "**dwelling in the light which no man can approach unto; whom no man has seen or can see**" (1Tim.6:16). And yet there are many other texts within the Scriptures, especially the descriptions of the prophetic visions found in the Old Testament, which refer to the possibility of (seeing) God and participating in his very life. In this New Testament Jesus Christ Himself is depicted as saying: "**Blessed are the pure in heart, for they will see God**" (Mt 5:8).

At first we could quite justifiably conclude that, within the Scriptures there seems to be a basic paradox between God who is depicted both as **hidden**, and yet, at the same time **revealed**: God **invisible** and yet, simultaneously **visible**. Even though the Scriptures state that God has indeed revealed himself fully in His Son, Jesus Christ, the Word of God, the question still remains as to how God appears to us whilst still remaining invisible and incomprehensible. The basic antinomy between the visibility and invisibility of God is found not only in the Scriptures, especially where it is expressed so clearly by St Paul in the very same verse, within his letter to the Corinthians where he states that God is "**unknown and yet well-known**" (2 Cor 6:9) but also in the liturgical tradition of the Church. For example we pray to Jesus Christ as the "true light which enlightens and sanctifies everyone who comes into the world" asking that He shine a sign of the light of His countenance upon us so that we can "**see the unapproachable light.**" Those unfamiliar with such a prayer would naturally conclude that it is nonsensical (that is non-sense) since it is logically impossible to "see" something, which we claim, at the same time to be "unapproachable".

In referring to God, St John the Apostle can state that "**we shall see him as he is**" (1Jn 3:2) and yet within their

same letter, and only a chapter later they can also claim that "*no one has seen God at any time*" (1Jn 4:12). It is therefore the purpose of this brief article to seek to offer an answer to this basic paradox since it has caused many to conclude from passages such as those cited above that the Scriptures are contradictory. In fact this theme has been commented upon at length by the entire Patristic tradition and therefore their insights are invaluable for the basic question at hand especially in the Fathers' writings dealing with Old Testament visions. It is proposed that this brief analysis be undertaken in two complementary stages: the first stage will reflect upon the various types of visions described in the Old Testament as this will shed light not only on how God reveals Himself and yet remains hidden but also which of the three persons of the Holy Trinity is actually 'seen' or sighted. In building upon these prophetic visions, the second part will seek to articulate systematically an understanding of the nature and character of the possibility of "seeing God".

Three Types of Old Testament Visions

In the Old Testament there at least **three types of visions** described. The first could be said to include all those apparitions of God beheld by human persons in the form of angels whilst the second type of vision is that of a revelation in the form of a blinding light, which is believed to be divine. A third type of vision can be said to be that of a direct theophany bestowed upon the prophets. Whilst the third is the most significant type of vision in the Old Testament, the first two cannot be overlooked and it is to these that we now briefly turn.

God appears in the form of angels

Regarding the first type of vision, there are several Old Testament passages, which depict human beings being granted visions of angels which they interpret as personal revelations of the Lord Himself. In the very first book of the Old Testament Hagar is depicted seeing an angel to whom she speaks and believes to be the Lord Himself:

*"The angel of the Lord found her by a spring of water in the wilderness... and he said, "Hagar, slave-girl of Sarai, where have you come from and where are you going?"... "Now you have conceived and shall bear a son; you shall call him Ishmael, for the Lord has given heed to your affliction."... **So she named the Lord who spoke to her, "You are the God of seeing; for she said, "Have I really seen God and remained alive after seeing him?"**"* (Gen 16:7-16)³

1. St John Damascus, *An Exact Exposition of the Orthodox Faith*, Book 1, chapter 2.

2. "then I will take away my hand, and you shall see my back; but my face shall not be seen." (Ex 33:23).

3. Compare other such visions: Gen 18; 22:1-19; Judg 2:1-5; 6:11-24; 13:3-22.

In the example sighted above, it is interesting to note that Hagar, who was the recipient of this vision, after being told that the child she would bear Abram was to be called Ishmael, left perplexed not being able to explain how she could see the Lord and survive.

Divine Sightings in the form of light

Following on from the previous type of theophany in the Old Testament, a second type of vision depicts angels of the Lord, which are identified in this instance with God in the form of a light of brightness or fire:

*“And the angel of the **Lord appeared** to him **in a flame of fire**, out of the midst of a bush; and Moses looked, and lo, the bush was burning yet it was not consumed... God called to him out of the bush... And **Moses hid his face**, for he was afraid to look at God” (Ex 3:2-6).⁴*

In this case, we have clear manifestations of God’s divine energies in the form of fire or bright light revealing God’s presence in the world. The above passage highlights the paradox, yet again, in the Scriptures of God, who whilst **appearing** to Moses through His energies still remains **hidden** (since Moses hid his face).

Old Testament Prophetic Visions

The third categories of divine visions depicted in the Old Testament are those beheld by the prophets. These are the most significant since, as the Scriptures claim, they are not apparitions which certain faithful people encounter through a created medium, be that of an angel or a flame of fire, but are direct and personal encounters with God. One such example is the vision of **Isaiah**, who lived approximately 700 years before the coming of Christ. He described his vision in a very brief yet vivid way:

*“In the year that King Uzziah died, **I saw the Lord sitting upon a throne**, high and lofty; and the hem of his robe filled the temple. Seraphs were in attendance above him; each had six wings: with two they covered their faces, and with two they covered their feet, and with two they flew... the whole earth is full of his glory... and the house was filled with smoke. And I said, “... I am a man of unclean lips... yet my eyes have seen the King, the Lord of hosts!” (Is 6:1-5).*

It is this vision of Isaiah to which our attention will now turn as this is one commented upon very often by the Patristic tradition of the Church. In the writings dealing with the Isaiah theophanies, the Fathers not only reflect upon which of the three persons of the Holy Trinity actually appeared to the prophets, but more importantly in what way God has actually revealed himself to the world whilst still remaining incomprehensible.

4. Other visions of this type can be found in Ex 24:16-18; Deut 5:23-27; Ez 10:1-5; 1 Kings 19:9-13.

Critical Reflection

Regarding the first question as to whom of the three divine persons of the Trinity appear to the prophets, the first point would be that, within the Patristic corpus there are various answers given to this question. Some fathers, especially the Pre-Nicene ones would claim that “the Lord sitting upon a throne”, which was seen by Isaiah was **God the Father** Himself and that the two seraphs which were in attendance are none other than the Word of God and the Spirit of God.⁵ Other fathers, basing themselves on St John’s gospel would argue that it is **Christ** who appeared to Isaiah. In wanting to point out the failure of the people to believe in Jesus as the Incarnate Word, despite the many ‘signs’ that Jesus did, St John’s gospel contrasts this hardness of heart to the faith of the prophet Isaiah who believed in the pre-incarnated Christ:

*“Although he had performed so many signs in their presence, they did not believe in him. This was to fulfil the word spoken by the prophet Isaiah.... **Isaiah** said this because **he saw his glory** and spoke about him” (Jn 12:37-38; 41).*

In this passage the gospel reminds us of Isaiah’s vision of the Lord which had taken place approximately in the 8th century before Christ and interprets it as a vision of Jesus Christ. Accordingly, many fathers of the Orthodox tradition believed that it was the role of Christ to reveal the Father who was invisible and made known only through his Son. It is for this reason that St John the Evangelist states quite emphatically that:

“no one has ever seen God. It is God the only son, who is close to the Father’s heart, who has made him known” (Jn 1:18).

Clearly, for these fathers, it was the **pre-Incarnated Logos** who was the centre of all prophetic divine visions in the Old Testament. Such an interpretation continued to endorse those passages which affirmed the invisibility of God but also, more importantly, they acted as a testimony to the divinity of the incarnate Son of God.

Such a Christological interpretation was also favoured by the liturgical tradition of the Church. In the fifth canticle of hymns, the Orthodox Church sings on the feast day of the Meeting of our Lord:

*“In a figure Isaiah saw God upon a throne, lifted up on high and borne in triumph by angels of glory; and he cried: ‘Woe is me! For I have seen beforehand **God made flesh**...”*

It is in fact a taste of the future vision of God’s kingdom where all human beings will give thanks and glory to God, singing “holy, holy, holy Lord God of Sabaoth.”

The above two interpretations of Isaiah’s vision which explained the divine apparition either in terms of God the Father or His Son naturally led to a third understanding which brought together the first two. For many fathers,

5. See, for example Origen in *Homiliae in visiones Isaiae*, 1,2. 3,221BC.

† ABBA ΔΩΡΟΘΕΟΥ *ΕΡΓΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ*

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΑΓΗ*

Οί Πατέρες λοιπόν, όπως είπαμε, αφού σταύρωσαν μέσα τους τον κόσμο, φρόντισαν με αγώνες να σταυρώσουν και τους εαυτούς τους για τον κόσμο. Ήμεεις φανήκαμε ότι σταυρώσαμε μέσα μας τον κόσμο, ότι τον αφήσαμε και ήρθαμε στο μοναστήρι, τους εαυτούς μας όμως δεν θέλουμε να τους σταυρώσουμε για τον κόσμο, γιατί αναζητούμε ακόμα τις ηδονές του, γιατί είμαστε ακόμα δεμένοι με εμπάθεια μαζί του, αγωνιζόμαστε για τη δόξα του, αγωνιζόμαστε για φαγητά και ρούχα. Αν υπάρχει στο μοναστήρι ένα καλό εργαλείο τό λαχταράμε και αφήνουμε να πάρει μέσα μας τη θέση των χρημάτων, όπως ακριβώς είπε ο άββάς Ζωσιμάς. Και φανήκαμε ότι απαρνηθήκαμε τον κόσμο και εγκαταλείψαμε τα κοσμικά πράγματα, και έρχομαστε στο μοναστήρι και με τιποτένια πράγματα εκπληρώνουμε τις επιθυμίες του κόσμου. Και αυτό τό παθαίνουμε από την πολλή άφροσύνη μας, γιατί ενώ αφήσαμε τα μεγάλα και πολύτιμα πράγματα, με μερικά μηδαμινά τροφοδοτούμε τα πάθη μας. Γιατί καθένας μας άφησε ό,τι είχε. Εκείνος που είχε μεγάλα, τα μεγάλα. Εκείνος που είχε κάποια περιουσία και αυτός άφησε όλο του τό βίος, καθένας κατά τη δύναμή του. Και έρχομαστε στο μοναστήρι και, όπως είπα, με τιποτένια και μηδαμινά πράγματα τροφοδοτούμε τις επιθυμίες μας. Δεν πρέπει να συμπεριφερόμαστε έτσι, αλλά όπως ακριβώς άρνηθήκαμε τον κόσμο και όσα ανήκουν σ' αυτόν, έτσι πρέπει ν' άρνηθούμε και αυτήν ακόμα την «προσπάθειά» μας στα υλικά πράγματα, γνωρίζοντας καλά τί νόημα έχει αυτή ή απάρνηση, γιατί ήρθαμε στο μοναστήρι, τί νόημα έχει τό σχήμα που παίρνουμε. Και σύμφωνα μ' αυτά να καταρτιζόμαστε και ν' αγωνιζόμαστε όπως μάς δίδαξαν οί Πατέρες μας.

Τό σχήμα που φοράμε, είναι τό κολόβιο (χωρίς μανίκια) ή δερμάτινη ζώνη, τό πολυσταύρι και τό κου-

**Εκ του βιβλίου «Άββά Δωροθέου Έργα Άσκητικά»*

like the Cappadocians and later St John of Damascus, the vision of Isaiah included all three persons of the Trinity. They simply concluded that the apparent different interpretative readings of Isaiah's vision simply reflected a refusal of the earlier Fathers to stipulate exclusively who was seen since they understood Isaiah's vision in Trinitarian terms. It was the Holy Trinity whom the prophets saw and it was for this reason, they argued that Isaiah heard angels praising the one "Lord God" yet singing "holy" three times:

"Seraphs were in attendance above him [the Lord]; each had six wings: with two they covered their faces, and with two they covered their feet, and with two they flew. And one called to another and said: "Holy, holy, holy is the LORD of hosts; the whole earth is full of his glory." (Is 6:2-3).

† ABBA DOROTHEOS *Practical Teaching on the Christian Life.*

On Renunciation*

14. As we have said, our fathers having crucified the world to themselves, took care to crucify themselves to the world through struggle. However, we seem to have crucified the world in ourselves, that we have left the world and come to the monastery, but in fact, we do not want to crucify ourselves unto the world. We still have the pleasures of the world. We are still bound to the passions of the world. We strive for its glory and we worry about food and clothing. If there is a good tool in the monastery, we yearn for it and we allow this little tool, and, as Abba Zosimas said, to take the place of money for us. We think we have left the world and worldly things, we come to the monastery and yet with very cheap things we fulfill our worldly desire. In our foolishness what happens is that having renounced great and valuable things, we satisfy our passions with things that are trivial and insignificant. Each one of us renounced what he had - the owner of great possessions, gave up those great possessions and the owner of the slightest thing, gave that up too, each according to his ability. We come to the monastery and, as I said, feed our desires through totally cheap and useless things. We should not act in that way, inasmuch as we have renounced the world and the things of the world. So we also ought to renounce our inclination towards material things, and know what this renunciation means and why we came to the monastery, and what the significance of the monastic habit we have received is. We must edify ourselves accordingly and struggle, as our fathers taught us.

** † Abba Dorotheos. Practical Teaching on the Christian Life. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.*

Such an understanding basically underscored the belief of the Christian Church that whenever God acts in the world in whatever He does – including appearing to holy people - He does so with His Word and with His Spirit. Being a communion of three persons excludes *a priori* any individualistic understanding of God's presence in the world. The divine presence was indeed distinct and personal yet it formed a single 'dispensation' (*oikonomia*) in its saving word to bestow the gift of life in all its abundance to the world and to restore the image of God in the human person. From this we can begin to see that the vision of God is both one and three since the way God is revealed in the world is in relationships of intimate love and communion. It remains for the next issue to discuss in detail and in a systematic manner the nature and character of the possibility of "seeing God."

κούλι. Αυτά είναι σύμβολα του σχήματός μας και πρέπει να μάθουμε, τί σημασία έχουν για μας.

Γιατί φοράμε τό κολόβιο πού δέν έχει μανίκια; Γιατί ἐμεῖς δέν ἔχουμε μανίκια, ἐνώ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουν; Τά μανίκια εἶναι σύμβολα τῶν χεριῶν. Τά δέ χέρια χρησιμοποιοῦνται γιά πρακτικά ἔργα. Ὅταν λοιπόν μάς ἔρχεται ὁ λογισμός νά κάνουμε μέ τά χέρια μας κάτι πού μάς ὑπαγορεύει ὁ «παλαιός ἄνθρωπος», ἄς ὑποθέσουμε νά κλέψουμε ἢ νά δείρουμε ἢ ὅποιαδήποτε ἄλλη ἁμαρτία, χρησιμοποιώντας τά χέρια μας, πρέπει νά παρατηροῦμε τό σχῆμα μας καί νά βλέπουμε ὅτι δέν ἔχουμε μανίκια, δηλαδή δέν ἔχουμε χέρια γιά νά ἐκπληρώσουμε κάποιο ἀπό τά θελήματα τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου».

Τό κολόβιό μας ἔχει ἀκόμα καί κάποιο κόκκινο σημάδι. Τί νά σημαίνει αὐτό τό κόκκινο σημάδι; Καθένας πού ἐντάσσεται στό βασιλικό στρατό φέρει πορφύρα στή χλαίνη του. Γιατί, ἐπειδή ὁ βασιλιάς φοράει πορφύρα, ὅλοι ὅσοι ἀνήκουν στό στρατό του βάζουν πορφύρα πάνω στή χλαίνη τους, δηλαδή τό βασιλικό ἔνδυμα, γιά νά δείξουν μ' αὐτό ὅτι ἀνήκουν στήν παράταξη τοῦ βασιλιά καί ὅτι μπαίνουν κάτω ἀπό τίς διαταγές του. Ἔτσι καί ἐμεῖς βάζουμε κόκκινο σημάδι στό κολόβιό μας, θέλοντας νά δείξουμε ὅτι γίναμε στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ καί ἔχουμε ὑποχρέωση νά ὑπομεινουμε γιά χάρη Του ὅλα τά παθήματα, ὅσα Αὐτός ὑπέμεινε γιά μας. Γιατί καί ὅταν ἔπαθε ὁ Κύριός μας φόρεσε τήν πορφύρα (Ἰωάν. 19, 2). Πρῶτα πρῶτα σάν βασιλιάς, ἐπειδή Αὐτός εἶναι «ὁ βασιλιάς τῶν βασιλιάδων καί Κύριος τῶν Κυρίων» (Ἀποκ. 19, 16), καί ἔπειτα σάν πρόσωπο πού τό γελοιοποιοῦσαν ἐκεῖνοι οἱ δυσσεβεῖς. Καί ἐμεῖς λοιπόν φορώντας τό κόκκινο σημάδι, ὑποσχόμαστε, ὅπως εἶπα, νά ὑποφέρουμε ὅλα τά παθήματά Του. Καί ὅπως ἀκριβῶς ὁ στρατιῶτης δέν ἀφήνει τό στρατό γιά νά πάει νά γίνει γεωργός ἢ πραγματευτής γιατί τότε χάνει τή θέση του στό στρατό, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος: «Κανένας ἀπ' ὅσους μπαίνουν στίς τάξεις τοῦ στρατοῦ δέν μπερδεύεται μέ τίς βιοτικές ὑποθέσεις, γιά ν' ἀρέσει στόν ἀρχηγό τοῦ στρατοῦ» (Β' Τιμ. 2, 4) ἔτσι κι ἐμεῖς πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε ὥστε νά ξεφύγουμε ἀπό τή μέριμνα ὄλων τῶν κοσμικῶν πραγμάτων καί ὑποθέσεων, καί ν' ἀπασχοληθοῦμε μόνο μέ τό Θεό, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος: «Γιά νά ζεῖ ἡ παρθένας ἀπερίσπαστα τή ζωή τῆς ἀφιερώσεώς της» (Α' Κορ. 7, 34-35).

Ἔχουμε ἀκόμα καί ζώνη. Γιατί τή φοράμε; Ἡ ζώνη πού φοράμε, συμβολίζει πρῶτα-πρῶτα ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νά διακονοῦμε. Γιατί καθένας πού θέλει νά δουλέψει, πρῶτα ζώνεται καί ἔτσι ἀρχίζει τή δουλειά, ὅπως λέει: «Νά εἶναι ἡ μέση σας ὀλόγυρα ζωσμένη» (Λουκ. 12, 35). Καί μετά, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ζώνη γίνεται ἀπό νεκρωμένο δέρμα, ἔτσι καί ἐμεῖς νά νεκρώσουμε τή φιληδονία μας. Γιατί ἡ ζώνη φοριέται πάνω στή μέση μας. Ἐκεῖ βρίσκονται τά νεφρά, πού ὅπως λέγεται εἶναι ἡ ἔδρα τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ψυχῆς. Καί αὐτό σημαίνει ἐκεῖνο πού λέει ὁ Ἀπόστολος: «Νεκρώσατε τά γήινα μέλη σας, τήν πορνεία, τήν ἀκαθαρσία κτλ.» (Κολ. 3, 5).

15. The habit we wear consists of a sleeveless doublet, a leather belt, a scapular and a cowl. All these are symbolic, and we must learn what these symbols of our monastic habit mean.

Why do we wear a sleeveless garment? While all the other men wear sleeves, why do we not wear them? Sleeves symbolise the hands and we use our hands for doing things". When a thought or temptation comes to us to do something according to the "old" man, for example, to steal or to hit someone or any other sin using our hands, we should pay attention to our monastic habit and consider that we do not have sleeves. That is to say, we do not have hands to do the work of the "old" man.

Our sleeveless garment also has a certain deep red mark. What is the significance of this crimson mark? We know that everybody who serves in the royal army has crimson in his cloak. Since the king wears red, all who serve in his army wear red in their cloaks, that is to say, royal crimson, so as to show that they pertain to the king and they serve in his army. Likewise, we have the red mark on our sleeveless garment showing that we serve in Christ's army and we must endure all His trials that He suffered for us. For, when our Lord suffered he was wearing a deep red robe (Jn 19:2).

First as King, since He is "King of kings and Lord of lords" (Rev 19:16), and then whilst being mocked by those impious men. We, who wear the red mark, promise, as I said, to suffer all that He suffered. A soldier does not leave his army and become a farmer or a trader, since, if he does so, he will be demoted from the army. As the Apostle says, "No one engaged in warfare entangles himself with the affairs of this life*, in order that he may please him who enlisted him as a soldier" (2 Tim 2:4). Likewise we should also strive to be free from any concern of this world*, and to be occupied only with God, and, as it says, be like a virgin devoted and without distraction (1 Cor 7:34-35).

16. We also wear a belt. Why do we wear it? The belt which we wear symbolises firstly that we are ready for work, since everyone who wants to work puts on his belt and then starts his work, as it says, "Let your waist be girded" (Lk 12:35). Again, as the belt is from the leather of a dead animal, so we have to mortify our desire for pleasure. We put the belt around our waist where the kidneys are, and it is said that the kidneys are the centre of the soul's desire and this is what the Apostle says, "Put to death your members which are on the earth: fornication, uncleanness", and so on (Col 3:5).

(to be continue)

συνεχίζεται

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανοῦ**

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Λέσχης κ. Νικ. Βασιλείου ὁ ὁποῖος καὶ ἐνημέρωσεν ὡς πρὸς τὴν προσωρινήν τακτοποίηση ἐντευκτηρίου τῆς Λέσχης τῶν (12-8-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν τῷ Ἱ. Καθηδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (15-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρο τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Uniting Church Rev D' Arcy Wood καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐκτενὴ συνομιλία ὡς πρὸς τὴν προοπτικὴν τοῦ ἐπί τι διάστημα ἀνασταλέντος ἐτησίου τοπικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μετ' τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν μας.

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ καὶ τὸν Πρωτοπ. π. Στ. Σκούτα, παρεκάθησε εἰς εἰδικὸν γεῦμα πού παρέθεσε πρὸς τιμὴν του ἐν τῷ Κυβερνητικῷ Γραφείῳ ὁ Πολιτειακὸς Πρωθυπουργὸς κ. Bob Carr (19-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἀδελαΐδος ἀφιχθέντα Βοηθὸ Ἐπίσκοπο Θεοφ. κ. Νικάνδρο καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ συνεργασίαν ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, κυρίως ἐν σχέσει πρὸς τὰς περιοχὰς Ἀδελαΐδος, Πέρθης καὶ Darwin, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐπικείμενον Παναυστραλιανὸν Συνέδριον διὰ τὰς γυναίκας τῆς Ἐκκλησίας (20-8-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ μετέβη εἰς τὰς συνεδριακὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Salvation Army, ὅπου ἐφέτος ἐπραγματοποιήθη τὸ καθιερωμένο διήμερο Περιουλλογῆς (retreat) τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς μετ' γενικὸν θέμα *«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»* (Ματθ. 28,19-20). Ἀφοῦ εἶχαν προηγουμένως ὁμιλήσει σχετικῶς μετ' τὴν Ἱεραποστολὴν οἱ ἐκ τῶν διδασκόντων Δρ Ἀλεξ. Καριώτογλου καὶ κ. Βασ. Ἀδραχτᾶς, ὁμίλησε συντόμως ὁ Σεβασμιώτατος ἀναλύσας τὴν καιριωτάτη σημασίαν τοῦ ὅλου χωρίου διὰ τὴν δομὴν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφόρων θεσμῶν καὶ λειτουργημάτων. Ἐπικολούθησε κοινὸν γεῦμα καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ συνήθειαι ἀθλοπαιδιᾶς διὰ τοὺς φοιτητὰς (21-8-04).

–Προσῆλθε εἰς τὸ διοργανούμενον Τεῖον, ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς ἐν Nairobi, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ π. Κων. Βαρυπάτη καὶ τὴν ἄμεση εὐθύνη καὶ δραστηριότητα τῆς Διδασκαλίσεως Ἑλ. Βλάχου –ἡ ὁποία προσωπικῶς μεταβαίνει κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἱεραποστολήν– καὶ ὁμίλησε καταλλήλως διὰ τὴν ἰερότητα τοῦ σκοποῦ, εὐχαριστήσας τοὺς πιστοὺς πού κατέκλυσαν τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἰδιαιτέρως εὐχαρίστησε τὸν ἐπίσης προσελθόντα Ὑπατο Ἄρμωστή τῆς Κύπρου κ. Ἀχ. Ἀντωνιάδη ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ συνεχάρη μετ' σύντομον προσλαλίαν τοὺς ὀργανωτὰς καὶ προσελθόντας εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἔργου, κατέθεσε καὶ προσωπικῶς προσφορά ἐκ 1000 δολλαρίων Αὐστραλίας (22-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν Διάκονο Παγκράτιον διὰ προσωπικὸν του πρόβλημα ὑγείας (23-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν μετεκπαιδευόμενων ἀποφοιτῶν

μας Κοσμὰ Ζήση καὶ εἶχε ἐκτενὴ συζήτηση μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς μετεκπαιδεύσεως καὶ τὴν καλυτέραν ἀξιοποίησίν του εἰς τὸ ὅλον ἔργον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς γενικώτερον. Ἐπίσης ἐδέχθη διὰ παρομοίαν συζήτηση τὸν Θεολόγον Γερ. Κούτσουρα. Ἐπίσης ἐδέχθη τὸν Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στέφανον καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα σχετικῶς μετ' τὴν ἐν εὐλογίαις Θεοῦ ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου τῆς ἐν λόγῳ Ἱ. Μονῆς (24-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Μελβούρνης προσελθόντα Ἀρχιμ. π. Ἰακ. Τσιγκούνη μετὰ τῶν ἐν Σύδνεϋ γονέων αὐτοῦ καὶ ἐκράτησε αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν (25-8-04).

–Συνέφαγε μετὰ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, Καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Australian Archaeological Institute at Athens, κ. Ἀλεξ. Καμπίτογλου καθὼς καὶ μετὰ τοῦ Λογιστοῦ κ. Σπ. Ἀρβανιτάκη εἰς τὸ ὁμογενειακὸ ἐστιατόριον Le Sands καὶ συνεζήτησε μαζί των θέματα τῆς πολιτιστικῆς παρουσίας τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ὁμογενῶν (26-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε μετὰ τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τὸ κοινὸν νηστήσιμο δείπνον καὶ συνεχάρη τὰ νεοεκλεγέντα μέλη εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων εἶναι νέοι εἰς ἡλικίαν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀ. Ψαρομάτη (28-8-04).

–Ἐλειτούργησε εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Εὐφημίας καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως, δοθέντος μάλιστα ὅτι ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ ἀναχωροῦσαν εἰς διακοπὰς τόσον ὁ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος π. Μιχ. Ἀποστολόπουλος, ὅσο καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος καὶ τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Παν. Θεοφίλου (29-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Βουνοῦ Ἀρχιμ. Κυριακόν, μέλλοντα νὰ ἀναχωρήσει διὰ προσκύνημα εἰς Ἅγιον Ὄρος (30-8-04).

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

**Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ**

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστο ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Ἁγ. Ἐλέσης Kogarah καὶ προέστη τῆς Λιτανεύσεως τῆς Ἱεράς Εἰκόνης τῆς Ἁγ. Ἐλέσης, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος.

Μετὰ ταῦτα, παρεκάθησεν εἰς τὴν ἐόρτιον τράπεζαν τῆς Φιλοππτώχου Ἀδελφότητος.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (1-8-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (4-8-04).

–Ἐδέχθη τοὺς ἐκ Πέρθης Φοιτητὰς τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Σεμιναρίου κ.κ. Paul Stokes καὶ Cleyton Mitchel, οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρηκολούθησαν κύκλον μαθημάτων εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολήν.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν,

εις τόν πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Earlwood (5-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἰ. Ναόν καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς κοινήν τράπεζαν μετ’ ὄλων τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνορίας (6-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ. Ναόν Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Liverpool.

Παρέστη καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς ἀπογευματινὸν τέϊον, τὸ ὁποῖον διοργάνωσεν ἡ Κεντρικὴ Φιλοπτώχου τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Μαδαγασκάρην (8-8-04).

–Προήδρευσεν τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο.

–Υπεδέχθη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, μετ’ ἄλλων κληρικῶν καί λαϊκῶν συνεργατῶν, τόν Σεβασμιώτατον, ἐπιστρέψαντα ἐκ τοῦ ταξειδίου του εἰς τὴν Γενέτειραν (10-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινόν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τόν Ἰ. Καθεδρικόν Ναόν (14-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ. Ναόν Ἁγ. Νικολάου Marrickville (15-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπισκέπτῃν κληρικόν Ἀρχιμ. π. Βίκτωρα Penel (16-8-04).

–Ἴχεν συνεργασίαν ἀλληλοδιαδόχως μετ’ ὁν κ. Μιχ. Διαμαντῆ, Ἀντιπρόεδρον τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί τόν π. Ἄγγελον Ἀλιφιερᾶκη (17-8-04).

–Ἐδέχθη τὴν Καθηγουμένην τῆς Ἰ. Μονῆς Τιμίου Σταυροῦ Mangrove Μοναχὴ Φιλοθέη.

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τοῦ Premier κ. Bob Carr, εἰς τὸ Κυβερνητικόν Γραφεῖον.

Παρεκάθησεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (19-8-04).

–Συνοδεύων τόν Σεβασμιώτατον, μετέβησαν εἰς τὸ καθιερωμένο Retreat τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Salvation Army (21-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἰ. Ναόν Ἁγίου Νεκταρίου Burwood (22-8-04).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς, Ἀρχιμ. π. Γεώργ. Λόντο, Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβο Τσιγκούνη, Αἰδ. π. Λυσίμαχο Κώστογλου καί τόν Καθηγητὴν κ. Ἀλέξανδρον Καριότογλου.

Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Γενέτειρα (25-8-04).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνης τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (1-8-04).

–Ἐδέχθη τὴν κα. Σοφία Κουτροβέλη διὰ προσωπικὸν τῆς θέμα καί ἐν συνεχείᾳ τὸν αἰδ. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνημέρωσε διὰ θέματα ἔχοντα σχέση μετ’ ὁν Victorian Council of Churches (2-8-04).

–Ἐδέχθη τοὺς Πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτας Σωσίπατρον Σαββίδην ἐκ τῆς Μητροπόλεως Βεροίας καί Ναούσης καί Ἰωάννην Τσουλουλῆν ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ξάνθης,

οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἐνταῦθα πρὸς ἐπίσκεψιν συγγενῶν τῶν.

–Ἐδέχθη τὸν δικηγόρον κ. Tony Rose, νομικόν Σύμβουλον τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τὸ ἑσπέρας προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς (3-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν Πανοσιολ. π. Τύχωνα Romanon συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν κα. Larissa Larsen πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσσοφώνου Ἐνορίας τῆς Ἁγίας Σκέπης Prahran καί συνεζήτησεν μετ’ αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐν λόγῳ Ἐνορίᾳ.

–Ἐδέχθη τὸν κ. Peter Stefanovic, σέρβον ἀγιογράφον, μετὰ τοῦ π. Ἀθανασίου Τριανταφύλλου, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρετε διὰ τὴν ἀγιογράφησιν τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (4-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Thomastown (5-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown, παρουσίᾳ πλήθους κόσμου καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν ἐναντι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (6-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Thomastown καί τὴν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως (8-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικόν ἑσπερινόν τῆς ἐναποθέσεως τῆς Ἱεράς Εἰκόνης τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Malvern (9-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν αἰδ. π. Χαράλαμπον Στράτον ἐξ Ἀδελαΐδος μετὰ τῆς πρεσβυτέρας αὐτοῦ (10-8-04).

–Ἐδέχθη τὰ μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσσοφώνου Ἐνορίας τῆς Ἁγίας Σκέπης South Yarra καί συνεζήτησεν μετ’ αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐν λόγῳ Ἐνορίᾳ.

–Προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Νεολαίας.(12-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς North Altona (14-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor, παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς ἑορταστικὴν τράπεζα εἰς τὸν νεόκτιστον Χώλλ τῆς Ἐνορίας παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί παρηκολούθησεν τὸ ἑορταστικόν πρόγραμμα (15-8-04).

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη μετέβη εἰς τὸ Κολλέγιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καί παρουσίᾳ τοῦ Συλλόγου τῶν διδασκάλων καί καθηγητῶν ἀνακοίνωσε τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Παναγιώτου Μούρτζιου ὡς διευθυντοῦ τοῦ Κολλεγίου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του ἀπὸ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου Σχολικοῦ ἔτους 2005 (16-8-04).

–Ἐδέχθη τὸν αἰδ. π. Δημήτριον Γαλάνην καί τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine καί συνεζήτησε μετ’ αὐτῶν τὰ θέματα πού τοὺς ἀπασχολοῦν (17-8-04).

–Ἐδέχθη τὴν συντονίστρια ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ἐλ-

ληνικού Προξενείου κα. Ντίνα Ἀμανατίδου καί συνειργάσθη μετ' αὐτῆς ἐπί θεμάτων ἀφορώντων τήν λειτουργία τῶν Κολλεγίων καί ἀπογευματινῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς

–Ἐδέχθη τήν κα. Larissa Larsen, πρόεδρον του Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρωσσοφώνου Ἑνορίας τῆς Ἁγίας Σκέπης South Yarra (18-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg καί τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ ἱερέως (22-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε διά τήν ἀπόδωσιν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading ὅπου φυλάσσεται ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης.

–Ἐδέχθη τὸν ἱεροψάλτην κ. Νικόλαον Καραμάνογλου ἐκ Πέρθης (23-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καί τήν μεσημβρία παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὸ Χάλλ ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (24-8-04).

–Μετέβη εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καί προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς Φιλοπτώχου καί τοῦ ἱερέως (25-8-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Carlton (28-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Carlton (29-8-04).

–Προέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς (31-8-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Τὸ ἑσπέρασ, εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν, ἐτέλεσε τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. (1-8-04).

–Ἐτέλεσε τὴν Παράκλησιν καί ἐκήρυξε εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Athelstone καί, ἐν συνεχείᾳ, συμμετέσχεν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Ἑνοριακοῦ Συμβουλίου (2-8-04).

–Ἐτέλεσε τὴν Παράκλησιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (3-8-04).

–Ἀνεχώρησε διά ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Darwin

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin (5-8-04).

–Τὴν κυριώνυμον ἡμέραν, ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Τὸ ἑσπέρασ, προσευχήθηκε καί ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν (6-8-04).

–Προέστη τῆς Ἑξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Δημητρίου Κλεάνθους, ἀπευθύνας λόγους παρηγορίας εἰς τοὺς οἰκείους του.

–Ἐπεσκέφθη τὸ Σαββατιανὸν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Darwin καί εἶχε

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

Preparing Priests and Teachers for the Future of our Community

St Andrew's Theological College offers a program at undergraduate level (Bachelor of Theology, four year full-time) together with study opportunities at post-graduate level (Masters of Theology). The College is a member institute of the Sydney College of Divinity and its program is recognised by the Higher Education Board.

The program is simultaneously of an academic, spiritual and practical nature for its future priests, theologians and lay workers.

The program offers subjects in: **a) Humanities b) Biblical Studies c) Church History d) Liturgical Theology and Practice e) Theology.** Thereby imparting to students a thorough knowledge, skills and phronema in Orthodox theology and spirituality for ministry in an Australian context.

For further information write to the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College, 242 Cleveland St., Redfern 2016.

Ph.: (02) 9319 6145, Fax.: (02) 9319 4281 – Website: www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καί τὸ πτυχίον (Bachelor of Theology) εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ὡς ἰσότιμο μὲ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ἀναγνωρίζεται ὡς ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Applications close 30th October, 2004

γόνιμον διάλογον μέ τούς μαθητάς, εἰς τούς ὁποίους ὠμίλησε διά τήν ἑορτήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (7-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin καί, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε τήν παρατεθεῖσαν ἑορτίον τράπεζαν.

–Ἐπεσκέφθη τούς Ἕλληνας ἀσθενεῖς εἰς τό δημόσιον Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως.

–Ἐτέλεσε τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος καί ἐκήρυξεν εἰς τό Ἐκκλησιασμα.

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, εὐγενῶς παρατεθέν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προέδρου τοῦ Μακεδονικοῦ Συλλόγου Darwin κ. Εὐστρατίου Πούλου, μετά μελῶν τοῦ Συλλόγου καί ἄλλων συμπαροίκων (8-8-04).

–Προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς ἀειμνήστου Μαρίας Σιρίμη, καί ἀπηύθυνε λόγους παραμυθίας.

–Ἀνεχώρησεν ἐκ Darwin, ὅπου κατά τό ὡς ἄνω χρονικόν διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του ἐδέχετο καθημερινῶς τούς πιστούς εἰς τό Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως, ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα.

–Προσευχήθηκε, κατά τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (9-8-04).

–Ἐτέλεσε τόν Παρακλητικόν Κανόνα καί τό Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (10-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπί τῇ ἀναμνήσει τῆς θαυματουργοῦ ὑπό τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος διασώσεως τοῦ λαοῦ ἀπό τούς τούρκους, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Ἐτέλεσε τόν Παρακλητικόν Κανόνα καί τό Μυστήριον τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (11-8-04).

–Ἐτέλεσε τήν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, διά τούς μαθητάς τοῦ ὁμωνύμου Κολλεγίου (13-8-04).

–Ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ὁσιολ. Μοναχοῦ π. Εὐστρατίου Σιμωνοπετρίτου κ. Θεοδώρου Δαλιανᾶ, διά Berri, ὅπου ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (14-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν, εὐχηθεῖς εἰς τόν Ἱερ. Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, Αἰδεσιμ. Πρεσβ. π. Παναγιώτην Κοτσιναδέλλην, ἐπί τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ καί, ἐν συνεχείᾳ, εὐλόγησε τήν παρατεθεῖσαν ἑορτίον τράπεζαν, μεταφέρων εἰς τούς πιστούς τās εὐχάς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἀναχωρήσας μετά ταῦτα μετά τῆς συνοδίας του, ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (15-8-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (16-8-04).

–Παρεκάθησεν, ἐν τῷ Κολλεγίῳ «Ἅγιος Γεώργιος» Thebarton, εἰς γεῦμα, παρατεθέν ὑπό τῶν μαθητῶν τῶν φοιτούντων εἰς τό Hospitality course, ἐν συνεργασίᾳ μετά τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, τὰ ἔσοδα τοῦ ὁποίου διετέθησαν διά τόν Ραδιομαραθώνιον.

–Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ὁσιολ. Μοναχοῦ π. Εὐστρατίου Σιμωνοπετρίτου, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον εὐγενῶς παρατεθέν αὐτοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλολόγου Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φρατζῆ (17-8-04).

–Παρηκολούθησε τήν συνεδρίασιν τῆς Ἐκτελεστικῆς

Ἐπιτροπῆς τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (18-8-04).

–Παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, εὐγενῶς παρατεθέν ὑπό τῆς οἰκογενείας Σωτηρίου Λιάπη ἐν τῇ οἰκίᾳ των (19-8-04).

–Μετέβη εἰς Σύννεϋ, διά συνεργασίαν μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου, πρό ἡμερῶν ἀφιχθέντος ἐξ Ἑλλάδος, ἐπιστρέψας αὐθημερόν (20-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga.

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε, κατά τόν Ἑσπερινόν καί τήν Ἀρτοκλασίαν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (22-8-04).

–Συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Ὁσιολ. Μοναχοῦ π. Εὐστρατίου Σιμωνοπετρίτου, παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, εὐγενῶς παρατεθέν αὐτοῖς ὑπό τῆς Πρεσβυτέρας καί τοῦ π. Ζαΐκη, Ἱερ. Προϊσταμένου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Γεωργίου εἰς τήν πόλιν Port Pirie, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ υἱοῦ των Ἀλεξάνδρου ἐν Ἀδελαΐδι (24-8-04).

–Συμπροσευχήθηκε κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν, ἐπί τῇ ἀποδόσει τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (23-8-04).

–Παρηκολούθησεν, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυρίδωνος Unley, ὁμιλίαν τοῦ Ρουμάνου Ἱερέως Αἰδεσιμ. π. Κωνσταντίνου Iana, μέ θέμα Science and Theology, καί συμμετέσχεν εἰς σχετικὴν μετά ταῦτα συζήτησιν, δοθεῖσαν εἰς τὰ πλαίσια τῶν ὑπό τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας διοργανουμένων Σεμιναρίων Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος (25-8-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν, ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (27-8-04).

–Παρέστη εἰς ἐκδήλωσιν τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν «Δημητρίων 2004», ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Κολλεγίου «Ἅγιος Γεώργιος» καί περιελάμβανε ὁμιλίαν καί παρουσιάσιν βιντεοταινίας ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν. Αὐστραλίας κ. Στεφάνου Νικολαΐδου, μέ θέμα «Βυζάντιον καί Κωνσταντινούπολις» (28-8-04).

–Μετέβη εἰς Port Augusta, ὅπου πλέον διαμένουν ἐλάχιστοι Ἕλληνες, καί ὅπου διοργάνωσε προσκυνηματικὴν ἐκδρομὴν, ἐπί τῇ μνήμῃ τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἡ Κεντρικὴ Φιλοπτώχος Ἀδελφότης, καί ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν φερώνυμον Ἱερόν Ναόν. Ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς Port Pirie καὶ συναντήθηκε μετά τοῦ Προέδρου καί τῶν μελῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (29-8-04).

–Ἐχοροστάτησε εἰς τόν Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg ἐπί τῇ Ἱερᾷ Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Αλεξάνδρου, Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἐν συνεχείᾳ ἐδέχθη τὸν Αἰδεσιμ. π. Ἰορδάνην Κρικέλην ἐκ Μεμβούρνης (30-8-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας
Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ
Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιεράκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511